

ВЕСЕЛКА

ЧАРІВНЕ ЯЄЧКО

ВЕСЕЛКА

**ЧАРІВНЕ
ЯЄЧКО**



ISBN 978-966-8816-98-7

A standard linear barcode for the ISBN 978-966-8816-98-7.

9789668816987

ББК 82.93
Ч 20

Серія «Веселка» заснована 2005 року

Чарівне яєчко: оповідання, вірші, загадки, казки. / Упорядник Ч 20 О. Д. Чередниченко — Х.: Белкар-книга, 2010. — 48 с.: іл. — (Веселка) ISBN 978-966-8816-98-7

До збірки увійшли вірші, казочки й оповіданнячка про весну та най-улюбленіші весняні свята наших діток — Великдень і День Матері. Для дошкільнят і дітей молодшого шкільного віку.

ISBN 978-966-8816-98-7

ББК 82.93

© Белкар-книга, художнє
оформлення, макет, 2009



Василь МАРСЮК

ЛАСТІВКА

— Де ти, ластівко, літала?
Де ти зиму зимувала?
— За лісами, за морями.
Я носила телеграми,
В них весела новина:
«Повертається весна!»

Микола ПОГІДНИЙ-УГОРЧАК

ЩАСЛИВА ЗУСТРІЧ

З дерев'яного вулика вилетіла маленька бджілка.
Летіла, бриніла, але якось важко, томливо, сумовито.
Ще холодком подувало, ще зимою лякало.

Летить бджілка і дивиться, а перед нею не то царівна, не то князівна, та така гарна на вроду, що бджілка сіла на листочок і задивилася.

Князівна усміхнулася і каже:

— Будь щаслива, моя бджілко! Чого ти сумуєш,
чого горюєш? Скажи мені, чого тобі треба?

— Тепла хочу, — відповідає бджілка. — Маю великі обов'язки. Мій господар пасічник випустив мене з вулика, поблагословив іконою і сказав: «Іди

гуляй і солодкий медок мені збирай!» А я від холоду й голоду не маю сили!

Тоді князівна нахилилася над бджілкою, пальчиком її діткнулася і дивним духом на неї дмухнула. А бджілка від того подиху наче повеселішала: крильцями замахала, вусиками заграла і дивується, що воно таке?

Князівні це сподобалося, і вона знов питає:

— Скажи мені, бджілко, чого ти ще хочеш?

— Хочу силу мати, хочу всі поля облітати! — відповіла маленька бджілка.

— Гаразд! — промовила князівна. Підняла рученьку вгору, тричі махнула, хмари розгорнула, і раптом блиснуло ясне сонечко.

А бджілка так утішалася, що враз крильцями заграла і почала довкруги князівни кружляти, бджолину пісню співати.



Князівна здогадалася, що бджілка ще чогось собі бажає, тож її й питає:

— Чого ще тобі потрібно, моя люба бджілко?

— Нічого більше не хочу, тільки цвіту! У квітів запах приємний, а в них медок молодий і запашний.

Князівна головононьку схилила і свою білу ручку до землі приклала. І зараз скоїлося не чудо, а диво, всю землю розкішним цвітом укрило. І все заграло яскравими барвами, кучерявими листочками, дрібними пелюстками. А бджілка, як це все побачила, з радості затремтіла, крильцями забриніла і запитала:

— Скажи мені, хто ти — царівна, чи князівна, чи боярівна? Хто ти така вродлива? Хто ти така мені зичлива, що стала в пригоді немічній бджілці?

Князівна чарівно до неї усміхнулась, до сонечка свої оченята піднесла і сказала:

— Я — весна!

Як бджілка це почула, то з радості за голод забула. Вона крилонька свої підняла, підлетіла вгору назустріч сонечку золотому і заспівала:

Гей, Весна-князівна з нами!
Вже минувся холодок,
Світ замаєний квітками,
Буде знов смачний медок!





Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

Іде кіт через лід
Чорнолапо на обід.
Коли чує він: зима
Його біла підзива.

— Ти чого йдеш через лід
І лишаєш чорний слід?

— Бо я чорний, —
каже кіт, —

Я лишаю чорний слід.
Коли ж біла ти сама,
То білій тут дотемна.
І пішов кіт через лід
Чорнолапо на обід.
Стала зимонька сумна:

За котом ішла весна!



Лідія НОВИКОВА

КОТИКИ

На вербі з'явився котик —
Сірі очі, жовтий ротик.
Під вербою мурчик грівся
І на котика дивився:
Ти ж такий, як я, м'якенький,
І пухнастий, і гладенький...
То чому ж не любиш сала
І не кажеш мені: «Ма-ло!»?

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

пустотливий дощик

Дощик був на святі, де на бубні грав Грім. Так той Дощик розвеселився, розпustувався, так розтанцювався, що не міг зупинитися ні в полі, ні в лісі, ні в саду.

Підбіг до Зайчикової хати — тук-тук...

Підбіг до Лисиччиної хатки та в шибочку — стук-стук...

Підбіг до Оленчиного віконця, став дівчинку надвір викликати:

- Ходімо, Оленко, до берізки!
- Боюся — змокнуть кіски.
- Хіба це страшно?
- Мабуть...
- Коли змокнуть — підростуть.
- І я змокну теж.
- І ти підростеш!



Бігає з Оленкою Дощик. Він зелене листя
полоще. Умиває квіти й травичку. Викликає з хати
Лисичку-сестричку, Зайчика-побігайчика:

— Давайте затанцюємо танок!



Михайло СТЕЛЬМАХ

ВЕСНЯНИЙ ДОЩИК

Дощик теплий, дощик синій
Цілий день співав в долині.
І під цей весняний спів
У долині луг зацвів.
В лузі повно квіточок
І маленьких діточок.

Петро КОРОЛЬ

НАВЕСНІ

Навесні в гайок піду,
Першу квіточку знайду,
Біля квіточки помрію,
Разом з нею порадію,
І вона всміхнеться
До моєго серця.



Петро ОСАДЧУК

КВІТИ В ТРАВАХ

На лужок примчали діти,
Наче бджілок рій,
І гайда шукати квіти
У траві густій.

Поспітив у сонця вітер:
— Спробуй зрозумій,
Де тут діти, а де квіти
У траві густій?



Людмила МОРАР

ХТО ЗНАС, ДЕ СОНЕЧКО?

Сонце злякалось,
За хмарку сковалось.
Як за хмарку сковалось?
І кого воно злякалось?
Тільки знає вітерець,
Він всезнайко, пустунець.
Вітра зловиш — то тримай.
Де те сонце, запитай.



Марія БАБКА

ЗВЕСЕЛИВСЬ ГОРОБЧИК

Звеселивсь Горобчик:
— Цвінь-цвірінь!
Ой яка хороша
Весняна теплінь!

Сипле ясне сонечко
Теплі промінці,
І спішать в таночок
Ніжки-стрибунці!



Ніна БІЧУЯ

ЗЕЛЕНИЙ СКРИПАЛЬ



Сидів Ярко на траві й дивився, як хвилька несе листочок верби в лісовому струмку. А потому зауважив: гойднулася біля нього травинка, і на ній вмостиився маленький зелений коник. Ворухнув довжелезними вусами, ніби до Ярка привітався, і подививсь на хлопчика круглим зеленим оком.

Мабуть, припало йому до вподоби Якове зацікавлене личко. Або ж мав той коник гарний настрій, — хто зна, як уже там було, — тільки узяв коник та й розпростер тоненькі крильця, прозорі, майже невидимі. Підніс догори вивернуті назовні колінця задніх лапок і потер ними об крильця.

Тої ж миті почув Ярко музику — забриніло, задзвеніло. Наче брязнуло скельце об скельце. Наче трава черкнула об вітер.

Ти скажеш — що ж тут такого? Кожен чув таку музику. Хто не чув, як виграють свої пісні польові коники? Це правда, кожен міг чути. Але побачити, як видобуває своє сюрчання зелений скрипаль, — то вже не кожному випадало таке щастя.

Хлопчик дивився і слухав, слухав і дивився, а коник не шкодував для нього своєї веселої скрипки.



Марія ПОЗНАНСЬКА

СОЛОВЕЙКО



У саду в нас, на калині,
Як степліє, навесні,
Мов дзвіночки, солов'їні
Розливаються пісні.

Я проснуся рано-рано,
У садочок вийду я:
Під калинонькою стану,
Вивчу пісню солов'я.

Буду так і я співати,
Бо і в мене голос є...
Мама скаже:

— В нас у хаті
Солов'ятко є своє!



Оляна РУТА

ЯК ПРИЙШЛА ВЕСНА

Карлсон та Гусеня обоє сиділи замислені. Івасик сказав:

— Треба, Карлсоне, весну закликати.

— Кого-кого треба закликати? Ми будем на когось полювати, еге ж? — аж облизався Карлсон.

— Цур тобі пек, Карлсоне-Незнайсоне! — крізь сміх ледве мовив Івасик. — Ні на кого полювати ми не збираємося. Ми будемо закликати весну...

— Я ж тобі про це й кажу! — перебив Карлсон.

— Лиш не в сильце закликати, не заманювати. Кликати-гукати весну-весноньку, щоб прокидалася й приходила до нас швидше.



— А хто це, оця от... весна ваша, що сама неходить, а кликати треба?.. Я завжди сам приходжу... на сніданок, на обід та на вечерю, наприклад, мене гукати не треба.

— Це такий звичай — закликання весни. Треба, щоб весна знала, що її чекають, а зиму випроваджують, не все ж зимі й зимувати — з морозами та завірюхами. Завтра до схід сонця треба буде вийти на пагорб чи стати на воротях, або видертися на дах — і звідти закликати весну. Будемо співати пісень, кликати весну й питати, що вона збирається нам принести, — пояснював Карлсонові Івасик.

— От цікаво! Це ж можна й самому придумати, пісеньку скласти. Ой! — Карлсон насупився. — А якщо її наші закликання не сподобаються? Вона ж тоді не приде. Ой-ой-ой!

— А ми гарненько старатимемося — і приде

весна, і принесе нам подарунки, і сонечко принесе! —
заспокоїв Карлсона Іванко.

Наступного дня ще до сходу сонця вийшли
втрьох Івасик, Гусеня та Карлсон на високий пагорб
виглядати й закликати весну.

*Прийди, Весно, прийди,
прийди, прийди, красна,
принеси нам збіжжя,
принеси нам квітів!..*

А Карлсон додав:

*І ще принеси нам, Весно,
булочок смачненьких,
багато шоколаду,
ще більше мармеладу,
морозива, печива,
медовий пиріг та
абрикосовий пудинг!*

— Ну й гарна ж у тебе пісенька вийшла, Карлсоне!

— А що? Я ж найкращий у світі закликальник
весни!



Алла КОСОВСЬКА

ЖАЙВОРОНКИ

Перед Великоднем тато привіз нас — сестричку Таню, маленького братика Павлуся й мене — до нашої старенької бабусі Дарки, що запросила нас у гостину.

Приїхали ми досить пізно; повечеряли й полягали спати, а тато одразу поїхав додому, бо мусив іти на роботу.

Уранці бабця збудила нас і сказала:

— Завтра в нас велике свято — Благовіщення Пресвятої Богородиці. Це — весняне свято, і в цей день є в нас звичай випускати пташок із кліток. А крім того, до цього дня всі господині печуть із тіста жайворонків. У нас пташок у клітках немає, так ми собі їх напечемо. Ось уставайте мерщій та поможете мені ліпити пташок, бо тісто вже підросло.





Повторювати бабусі не довелося: і мене, й Таню, навіть малого Павлуся наче вітром здмухнуло з ліжок.

Ми скоренько вмилисім і вишикувалися рядочком, чекаючи бабусиних наказів.

— Зараз я вам покажу, як це робиться, — сказала бабуся і взяла з макітри шматочок тіста. Вона почала швидко бгати в руках цей шматочок, а тоді стала з нього виліплювати спочатку голівку із дзьобиком, тоді — тільце й крильця, і нарешті — хвостик. Ми всі дуже зраділи, коли таке побачили, а коли ще бабуся, замість очиць, втулила в тісто дві родзинки, Таня й Павлусь аж застрибали й заплескали в долоні. Мені теж хотілось підстрибнути з радощів, але я посоро-мився, бо вже великий...

Бабуня дала кожному з нас шматочок тіста, щоб ми самі спробували ліпити жайворонків. Це було дуже важко: тісто липло до пальців, а крильця виходили товсті й незgrabні...

Найкраще справа пішла у Тані. З-під її спритних пальців крильця виходили тоненькі, а хвостик — ку-ценський і задертий дотори. Пташка вийшла смішна, але зgrabненька. А з моєї пташки всі добряче посміялись! Таня казала, що це в мене не пташка, а жабка. Я хотів був за це Таню вдарити, але бабуся сказала, що в піст воювати гріх... Тоді я зім'яв свою пташку і став знову ліпити крильця, і хвостик, і дзьобик. І вийшло краще. Аж коли мій жайворонок поглянув на мене своїми очицями-родзинками, мені стало зовсім весело.

У Тані були вже дві пташки, у мене — одна, а бідний Павлусь усе м'яв і м'яв свій шматочок, і нічого в нього не

виходило! Він хотів був уже заплакати, але бабуся подарувала йому свого найкращого жайворонка — а їх у неї було вже десять! Павлусь зрадів і передумав плакати.

Мені було трохи прикро, що в нього такий гарний жайворонок, але бабуся сказала, що Павлусь і ще маленький і сам виліпити не може. Ну, нехай!

А я тоді добре взявся й таки зліпив гарну пташку, навіть кращу, ніж у Тані! Піч була вже гаряча. Ми посадили своїх жайворонків на бляху та й засунули в піч. Зверху бабуся помастила їх солодким жовтком, і, коли вони спеклися, ми були страшенно раді, що наші жайворонки такі гарні, близкучі й золоті.

Павлусь зажадав, щоб його пташка полетіла, і попросив відчинити вікно. Такий смішний! Йому вірилось, що пташка з тіста може літати! Але бабуся сказала, що ці пташки неживі, і їх краще буде завтра з'їсти.

Другого дня, набавившись своїми пташками, ми їх із задоволенням поїли. Вони були дуже смачні, ці наші жайворонки.





Іванна САВИЦЬКА

ЩО ЦЕ?

По нивці, по травці, по чистій муравці Чубатка ходила, щось біле згубила. Щось біле, кругленьке, гладке, не маленьке...

Біг зайчик горою дрібною ходою, побачив щось в травці, в зеленій муравці, біг, біг, спотикнувся, упав, посковзнувся. Ліз жучок горбочком, літнім холодочком, по свіжій травиці, м'якій шовковиці. Ліз, ліз, озирнувся, упав, аж вжахнувся. І котик-муркотик пріпав на животик, побачив щось в травці, в зеленій муравці, підбіг, перескочив, упав, натолочив... І жабка жовтенька товстенька й кругленька, і білка-моргулька, їжак і зозулька шукали щось в травці, в зеленій муравці, щось біле, кругленьке, гладке, не маленьке...

А мишка сміється, за боки береться...
Ой жучку, зозулько і білко-моргулько,
і зайчику-брате, чи важко вгадати, що біле
оце — яйце??



Леонід ГЛІБОВ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес — радійте, діти,
Біжіть у поле, у садок.
Збирайте зіллячко і квіти,
Кладіть на Божий хрест вінок!

Нехай бринять і пахнуть квіти,
Нехай почує Божий рай,
Як на землі радіють діти
І звеселяють рідний край.

На вас погляне Божа Мати,
Радіючи з святих небес...
Збирайтесь, діти, ну ж співати:
Христос воскрес!
Христос воскрес!



Ігор СІЧОВИК

ЧАРІВНЕ ЯЄЧКО

Знесла курочка яєчко,
Звичайнісіньке, просте.
На столі кладе скраєчку:
— Завтра з братиком з'їсте! —
Я яєчко не розбила —
З нього писанку зробила.
Вже яєчко не просте,
А як сонце — золоте.
І мені сказала птиця:
— Ти, Оленко, — чарівниця.



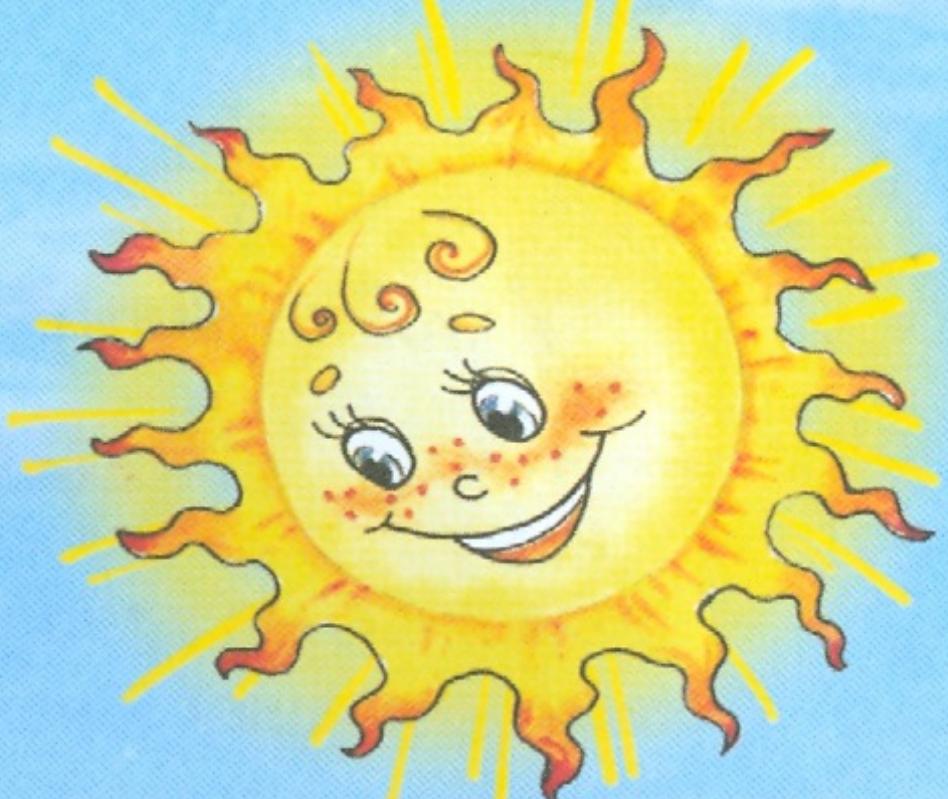
Леонід ПОЛТАВА

ВЕЛИКОДНІ ПИСАНКИ



Що за дивній яєчка
Наша курочка знесла!
Намальоване гніздечко
Ще й пташиночка мала,
Навколо — барвисті квіти,
Жовті, сині гілочки...

Чи здогадуєтесь, діти,
Що це? Певно — писанки!
Їх не курочка знесла,
Їх матуся принесла,
Ми гуртом розмалювали
Для святкового стола:
Сяють наші писанки, —
Як весняні квіточки!



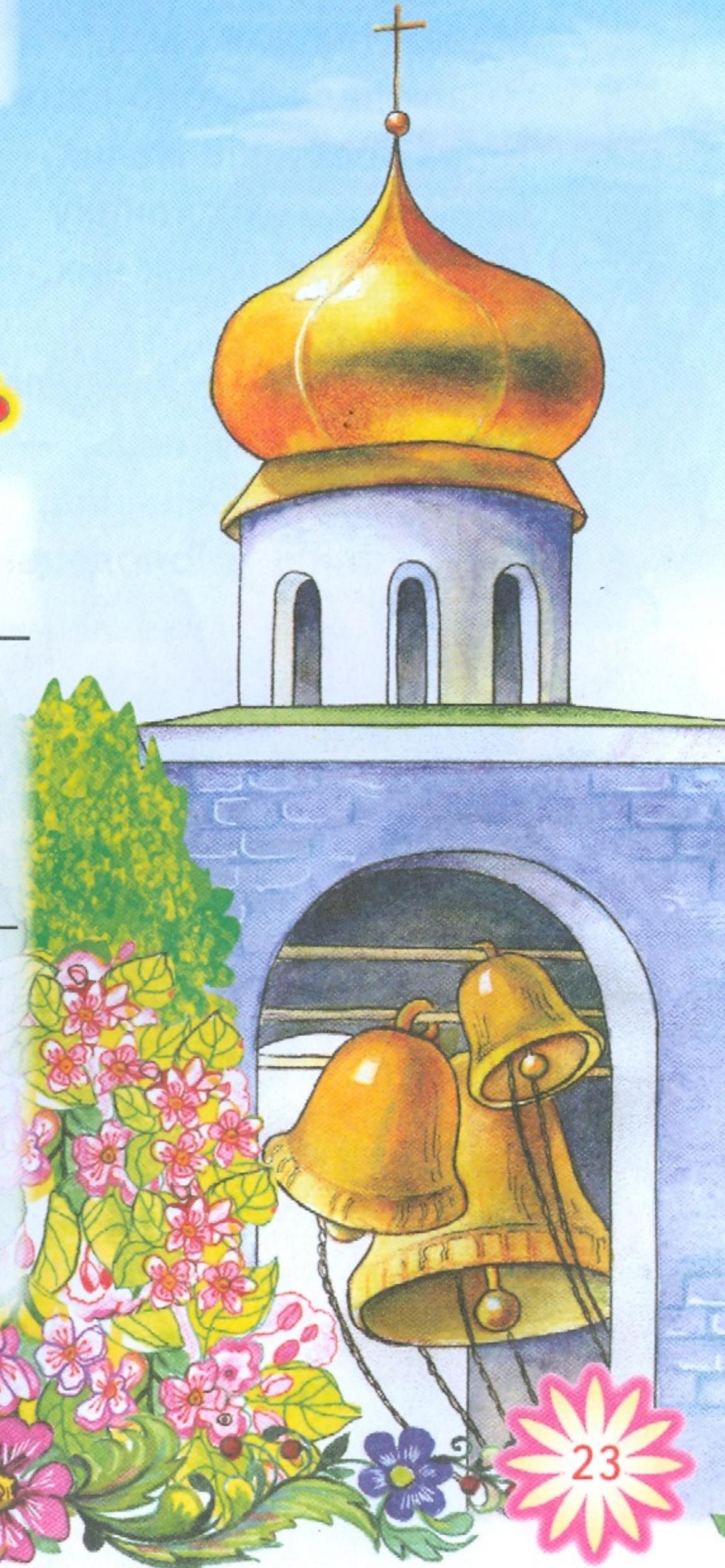
Олекса СТЕФАНОВИЧ

НА ВЕЛИКДЕНЬ

На Великдень діл і вись
Сонце золотом заливає,
На Великдень сонце грає —
Блісь-блісь!

На свята усім святам,
На яєчко, на червоне
На дзвіницях усі дзвони —
Бам-бам!

І так любо для діток
Позбігатися гуртами
І на сонці крашанками —
Цок-цок!



Катерина ПЕРЕЛІСНА
ПИСАНКА

Гарна писанка у мене,
Мабуть, кращої й нема.
Мама тільки помагала,
Малювала ж я сама.
Змалювала дрібно квіти,
Вісім хрестиків малих,
І дрібнюсінько ялинку
Й поясочок поміж них.

Хоч не зразу змалювала, —
Зіпсуvalа п'ять яєць, —
Та як шосте закінчила,
Тато мовив: «Молодець!»

Я ту писанку для себе,
Для зразочка залишу,
А для мами і для тата
Дві ще кращі напишу.



Леся ХРАПЛИВА
СВЯТА ВЕЛИКОДНІ

Take сонце, як писанка,
Зійшло у неділю.
Take кругле, променисте,
Як яєчко біле.
Tакі діти, як те сонце,
В вишиванках білих,
Поспішали у церковцю
В Воскресну неділю.
Tакі квіти, як ті діти,
Розцвіли сьогодні —
Вшанувати, звеличати
Свята Великодні.



Андрій М'ястківський

ВЕЛИКДЕНЬ

Ми довго чекали Великодня. Дивились на іній —
уявляли білий вишневий цвіт.

Вербної неділі принесли з церкви освячену лозу.
Хльоскали нею тата, маму, братиків, сестричок — так
проганяли зиму, приказуючи: «Не я б'ю, лоза б'є...
За тиждень — Великдень. Недалечко червоне яєчко!»

Чекали Великодня...

І от урочисто у церкві задзвонили дзвони. Зійшло
веселе весняне сонечко і сповістило рясним про-
мінням: «Христос воскрес!» Надворі розтала крига.
З'явилася зелена травиця й тихо шелестить: «Христос
воскрес!»

Вмиваймося, милі хлопчики й дівчатка, і приту-
ляймо до щірок червоне яєчко, щоб завжди бути гар-
ними. Перехрестімося до ікони, помолімося «Отче
наш» і сідаймо до святкового столу, сказавши всім,
хто в хаті:

— Христос воскрес!

Пообідавши, всі виходьмо з хати, хай невидимо
увійдуть до неї наші родичі, яких вже немає на білому
світі, й теж покуштують великодніх страв.

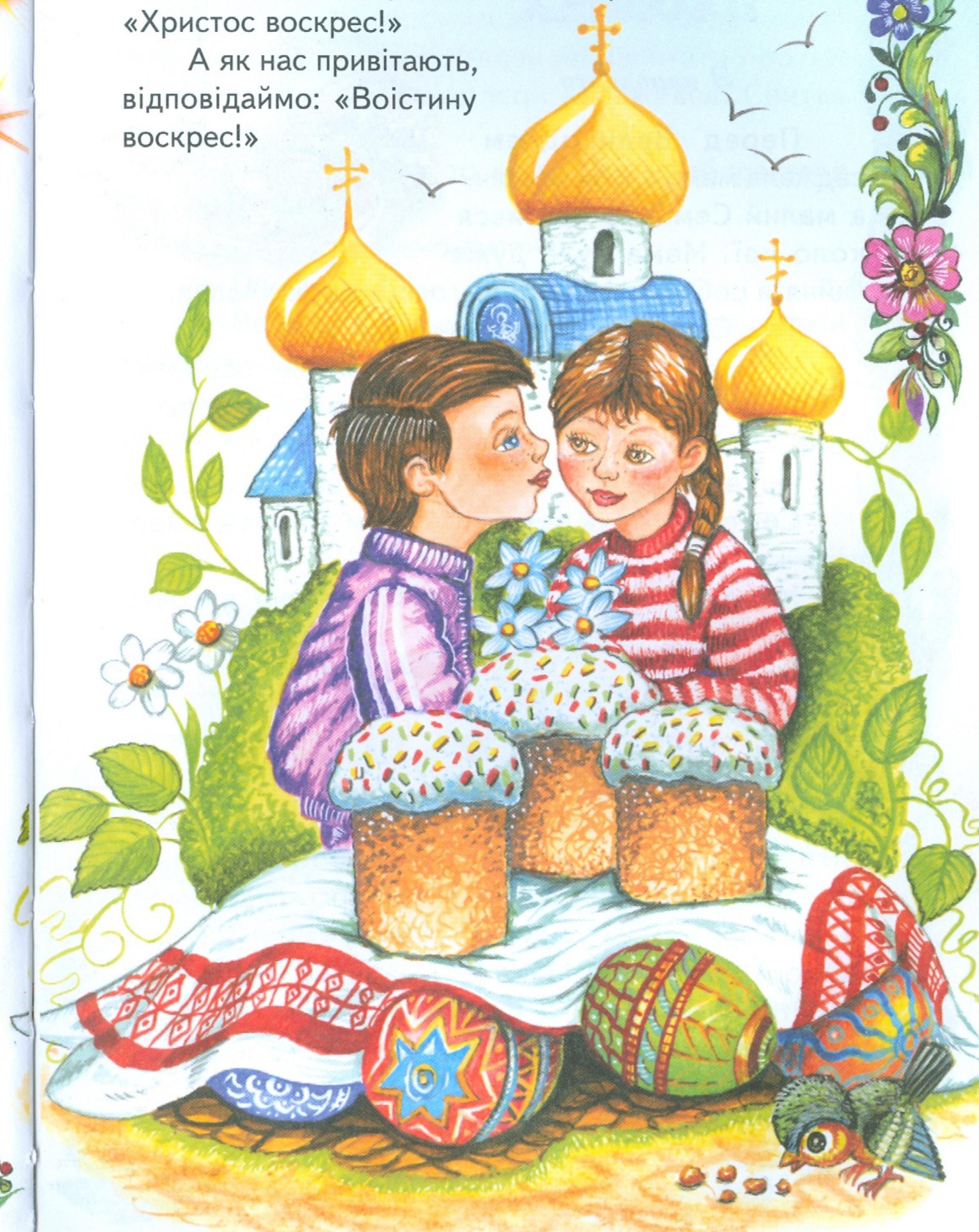
Винесімо худібці та птиці крихіт свяченої Паски
і прокажімо:

— Христос воскрес!

Радіймо, що з воскресінням Христа настала
весна, і сподіваймося, що вона принесе нам щастя.

Вітаймося з усіма, кого стрінemo, словами:
«Христос воскрес!»

А як нас привітають,
відповідаймо: «Воістину
воскрес!»



ПАСОЧКА

З народного

Перед Великоднем саджала мама пасочки в піч, а малий Семенко крутився коло неї. Мама була дуже зайнята роботою і нічого не говорила до хлопця.

Тож Семенко обізвався сам до мами:

— Мамко, чому ви до мене нічого не говорите?

— Та що я буду з тобою говорити? — відповіла мама.

— Та от скажіть: Семенку, на тобі оцю пасочку!

Семенко показав пальчиком на найкращу пасочку.

Мама засміялася та й дала Семенкові пасочку за його мудру голівку.

Оляна РУТА

ПИСАНКИ ТРЕБА ШАНУВАТИ

Івасик із Гусеням зібралися писанки розписувати, адже ж ось-ось — Великдень. Наготовили писачки, віск, фарби, яйця, всілякі писанкарські інструменти. А Карлсон усе ходив за ними слідком і думав: до чого ж це вони готовуються, що вони збираються робити? А може, вони ладнаються приготувати великий, красивий, кольоровий торт, адже ж фарби нібито харчові?..



Так ходив-ходив Карлсон, чого тільки не передумав, а спитати соромився. Але ж хіба не можна найкращому в світі Карлсонові запитати про те, чого він не знає? І Карлсон наважився. Спітав Івасика на вушко:

— Івасику! А що то таке? Що ви збираєтесь робити з тим усім?

— Ми писатимемо писанки.

— Пи-сан-ки?

— Великодні писанки — це наш дуже давній красивий звичай.

— Але ж... я не вмію писати писанок, я навіть писачка в руках не втримаю, хоч я — найкращий





у світі Карлсон. Та й кольори попереплутую — коли в яку фарбу кидати яйце. Ет, не вийде, мабуть, з мене писанкаря!..

— Я тебе не впізнаю, Карлсоне! — озвалося Гусеня. — Такий хвацький та бравий хлопець — і на тобі! Тепер і старі, і малі писанки пишуть, і вмільці, і невмільці.

А Івасик додав:

— І вмільці ж теж колись були невмільцями, починали з того ж, із чого й ти, Карлсоне. На Великдень треба подарувати писанку другові. І щоб на тій писанці було все тільки хороше, щоб було на ній те добро й щастя, яке ти бажаєш тому, кому даруєш писанку. Отож, Карлсоне, сідай з нами й будеш учитися.



І скоро Карлсон уже вмів тримати писачка. Тоді — виводити мережива й візерунки. Тоді — правильно вкидати яєчко в фарбу. Тоді — акуратно витирати його. Тоді навчився знімати з писанок віск. І ось у Карлсона в руках — перша його писанка.

— Ну й красуня! — вигукнули Івасик із Гусеням. — Молодець, Карлсоне!

Карлсон розписав писанки для Івасика й для Гусеняти. Були вони гарні-прегарні, і Карлсонові закралася думка: «Не буду я дарувати цих писанок, вони ж такі гарні, такі гарнющі!»

Писанки пошепотілися між собою й вирішили втекти, щоб провчити Карлсона.

Засумував Карлсон і подався шукати втікачок. Ішов і казав:



— Писаночки! Мої любі писаночки! Поверніться до мене! Я ж вас для найкращих друзів своїх розписав! Ось-ось Великдень, як же я вас їм подаю? Ви дуже гарні, але я не заберу вас до Швеції, бо щиро готовував для Івасика й Гусеняти. То лиш одна думочка така до мене в голову залетіла, але її вже там нема! Я ж найкращий у світі Карлсон! Вибачте, що я вас хотів забрати собі, поверніться!

І в кущах щось загомоніло:

— Справді, давай повернемося, бачиш, він добрий хлопець!

— Атож! Не будемо засмучувати його друзів, та й його самого. Ми ж — великолі.

Писанки викотилися з кущів прямо перед Карлсоном.

— Ой мої любі писанки! Як добре, що ви знову зі мною! Я знаю про вас багато, але тепер знаю ще одне, дуже важливе: писанки треба шанувати!

І Карлсон пригорнув до грудей обидві свої писанки.

Марія ПОНОМАРЕНКО

МАМИНЕ СВЯТО

— Вийди, сонечку, з хатинки, —
Просить дівчинка Маринка. —
Усміхайся радо з нами,
Бо сьогодні — Свято Мами.



Світлана КУЗЬМЕНКО

МАМИН ДЕНЬ

День травневий, день весняний.
Трави й квіти весняні.
Навкруги — куди не глянеш:
Все всміхається весні.

І в таку чудову днину,
Між пташок дзвінких пісень,
В серце кожної людини
Йшов любов'ю Мамин День.

В день такий приносять діти
Мамам всю любов свою —
В подаруночках і квітах
Кажуть: я тебе люблю.

Ігор СІЧОВИК

НАЙРІДНІШЕ СЛОВО

Коло, риску, закарлючку
На папері пише ручка.
Все з'єдналось загадково
І з'явилось перше слово.
Здогадались, яке саме?
Найрідніше слово «мама»!



Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО

ЯКА СТЕЖКА НАЙКРАЩА?

Засперчалися дітки, яка стежка найкраща.

- До крамнички, бо там є цукерки.
- Ні, до школи, бо там є дітки.
- Ні, до річки, бо там можна скупатися.
- Ні, в садок, бо там є груші, яблука.
- Ні-і, в поле, бо там просторо...
Аж тут приспіла мама.
Дітки й питаютъ, яка стежка найкраща?
— Додому, дітки. До рідної хати.

Марія ПОНОМАРЕНКО

ПОДАРУНОК



Настала весна. Багато клопотів з'явилося у звірів та птахів. Усі вони чепурили свої оселі, лісові галевини. Дехто змінював вбрання: зайці скидали білі шубки, а натомість одягали сірі, вовки та ведмеді лише обновляли старі кожухи, бо не звикли міняти кольору.

Та найбільше метушились малята, потай від усіх готовути подарунки, адже незабаром — мамине свято. У цей день на головній лісовій галевині мали зібратися найповажніші мешканці лісу й вирішити, кому ж присудити головний приз за найкращий подарунок.

Засмучений, сидів у своїй хатинці лише зайчик Сіра Шубка. Йому теж хотілося порадувати маму, проте він нікак не міг придумати для неї подарунка. Ось зайчик вийшов надвір. У лісі де не глянь — біжать струмки.

На горбочку, якраз біля головної галевини, побачив зайчик Сіра Шубка блакитну квіточку на тонкій стеблині.

— Хто ти? — запитав зайчик.

— Пролісок, — відказала квіточка. — Дуже соромно не знати мене, адже розквітаю я щовесни.

— Це моя перша весна, — зніяковів зайчик, — тому й не чув про тебе.

— Ага, он воно що! — розсміявся пролісок. — А чому ти такий засмучений?

— Як же мені не сумувати? Завтра мамине свято, а я подарунка ще не маю.

Пролісок співчутливо подивився на зайчика, трохи подумав та й каже:

— То, може, візьми мене та й подаруй своїй мамі...

— Як же я візьму?! — розгубився зайчик. — Ти ж тоді не будеш рости.

— Звісно, не буду, — зітхнув пролісок, — але ж ти не маєш подарунка. Усі матимуть, а ти — ні.

— Дякую тобі, проліску, — раптом зраділо зайченя. — Тепер я знаю, що подарувати мамі!

І ось в день свята мам геть усі дітки прийшли на головну лісову галевину. Кожне з них принесло дбайливо загорнений у торішнє листя подарунок.



Тільки в Сірої Шубки в лапках не було нічого.

Подарунки ті були й справді напрочуд гарні: різьблені скриньки й розфабовані мисочки, горішки і ткані рушнички, вишивані серветки й намисто з шипшини. Нарешті дійшла черга й до Сірої Шубки. Зайчик узяв маму за лапку й повів на горбочок: там синіла квітка.

— Я дарую тобі, матусю, ось цього проліска. Тільки зірвати його я не міг, адже він тоді не ростиме.

— Дякую тобі, мій любий синочку, — розчулилася зайчиха. — Дякую за чудовий подарунок!

Коли ж усі подарунки було мамам вручено, до лісових мешканців звернувся ведмідь на імення Буркотун:



— Ми тут порадилися й вирішили головний приз віддати зайчикові Сірій Шубці.

— Ура! — закричали звірята, бо їм сподобалися слова старого ведмедя.

— Тримай міцно! — Буркотун подав зніяковілому зайчикові лозяного кошика, вщерть наповненого рожевобокими яблуками, ще восени зірваними з лісової яблуньки. — Їж на здоров'я, та не забудь маму почастувати. — Буркотун весело примружив очі.

— Не забуду! — сказав зайчик і подав кошик із яблуками мамі.



Олена ПЛАВЕНЧУК

ДЛЯ МАМИ

Коли б з'явився в мене
Чарівний килимок,
На тому килимкові
Злетів би до зірок,
Щоб зірку найяснішу
За хмарами дістати
І дорогій матусі
Її подарувати.

Микола СУЛИМА

ЗМАЛЮВАТИ МАМУ

Для всього, що зелене,
є олівець у мене,
для неба, річки, ставу
я синього дістану,
для жовтого гусяти
оцей ось можна взяти.
Але ж який дістати,
щоб маму змалювати?
Складу я краще вірша
про маму найдобрішу
і намалюю квіти
найкращій мамі в світі.



Олександр ДЕРМАНСЬКИЙ

ТЕПЛИЙ ВІРШИК ДЛЯ МАМИ

Мамо, добре, що ти є, —
Ніжне сонечко мое!
Від твоєї теплоти
Так і хочеться рости...

Найгарнішу, найдобрішу, —
Я люблю тебе найбільше!
І коли дорослим стану,
Теж любить не перестану!

Бо ріднішої, ніж ти,
В цілім світі не знайти!
Добре, мамо, що ти є, —
Тепле сонечко мое!





Роман ЗАВАДОВИЧ

ПЕТРУСЕВА МАТУСЯ

Притулився до мами Петрусь:

— Є на світі багато матусь,
Є в Оленки, в Уляни, в Юрка,
Але жодна із них не така.

Не така, як ви, мамо хороша,
Між усіх най-най-най-найдорожча!
А чому? Знаю добре це я,
Бо найкраща матуся — своя!



Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

НАЙГАРНІША МАМА

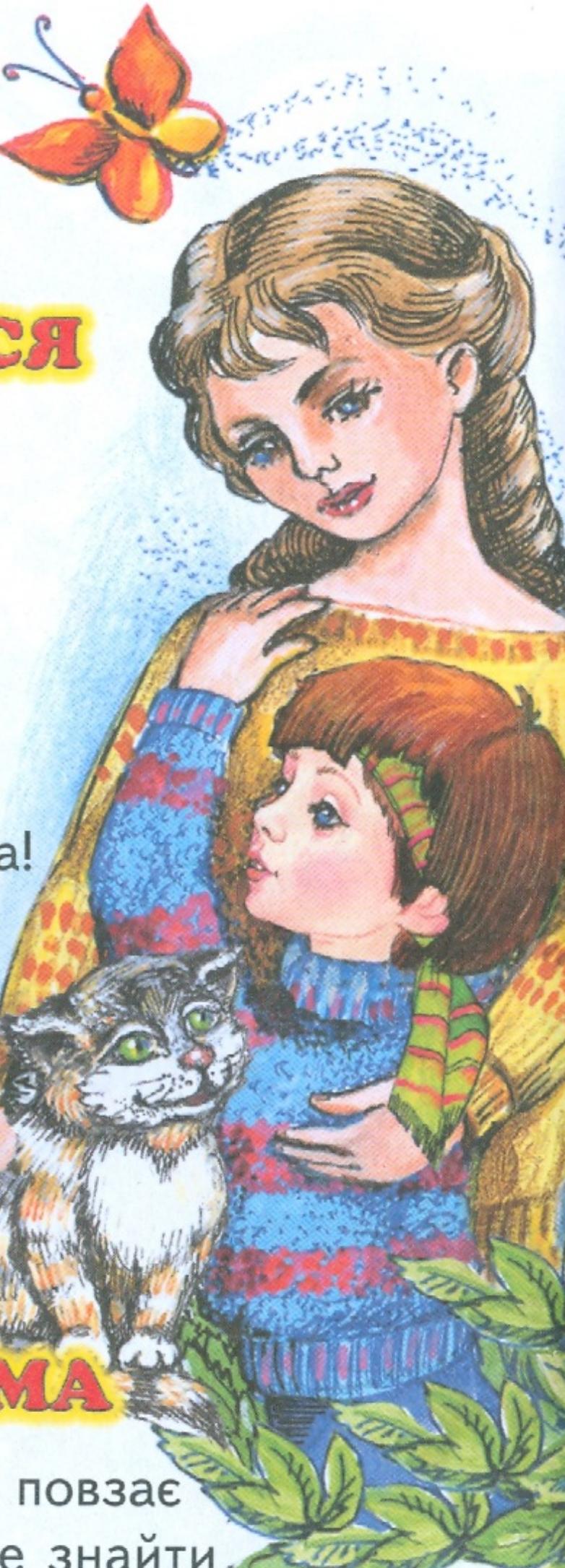
Випало Совеня із гнізда та й повзає лісом. Далеко забилось, не може знайти рідного гнізда. Побачили птахи малого — некрасивого, з великою головою, вухатого, баньката, жовторотого. Побачили та й питаютъ, дивуючись:

— Хто ти такий, де ти взявся?

— Я — Совеня, — відповідає мале. — Я випало з гнізда, не вмію ще літати і вдень дуже погано бачу. Я шукаю маму.

— Хто ж твоя мама? — питает Соловей.

— Моя мама — Сова, — гордо відповідає Совеня.



— Яка ж вона? — питает Дятел.

— Моя мама найгарніша.

— Розкажи, яка ж вона, — питает Дрізд.

— У неї голова, вуха й очі такі, як у мене, — відповідає з гордістю Совеня.

— Ха-ха-ха! — зареготали Соловей, Дятел і Дрізд. — Та ти ж потвора. Виходить, і мати твоя така сама потвора.

— Неправда! — закричала Совеня. — Мама в мене найгарніша.

Почула його крик Сова, прилетіла потихеньку, взяла Совеня за лапку й повела до рідного гнізда.

Совеня уважно подивилося на свою маму: вона була найгарніша.



Оляна РУТА

КУДИ Ж ЦЕ КАРЛСОН ПОЛЕТІВ?

Була неділя, й Івасик із Гусеням не поспішали вилазити зі своїх теплих ліжечок, дарма що за вікном сонечко вже лоскотало траву, дерева, стежки, веселих співунів — пташок. Починався травневий день, усе поволі прокидалося, вмивалося.

— Усім доброго-о-о ранку-у-у! — потягнувся Івасик, ще не встаючи з ліжка.

— Доброго ранку! — озвалося Гусеня зі свого ліжечка.

Карлсонове ліжко мовчало. Воно була акурат-



но застелене, прибране так, ніби ніхто там і не спав сьогодні вночі.

— Карлсон, мабуть, уже козакує, — сказав Івасик.

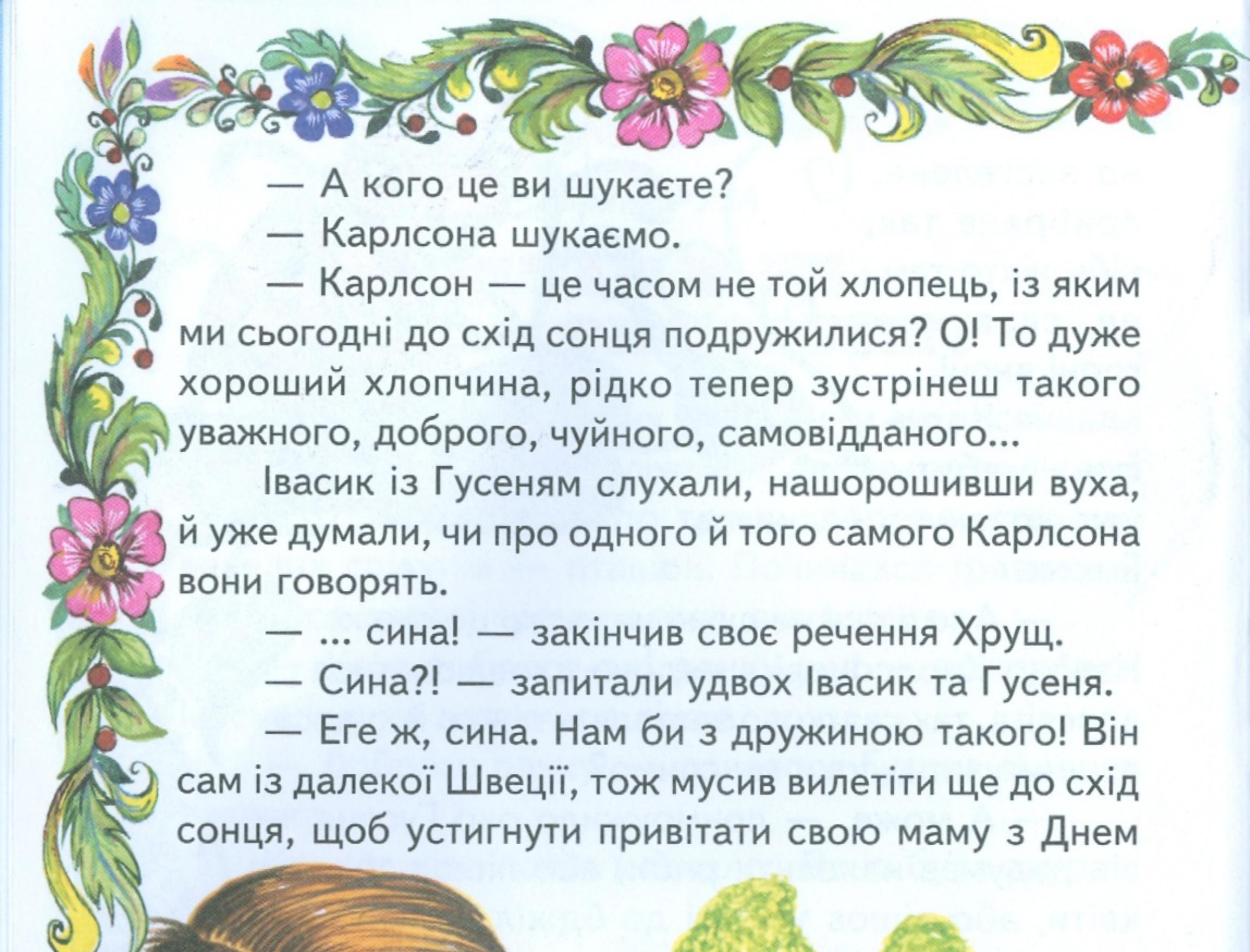
— Але щось не дуже на нього це схоже. Навіщо Карлсонові в неділю схоплюватися вдосвіта, так святково застеляти ліжко й кудись вишмигувати, поки ми спимо?

— А може, — примружило око Гусеня, — він надумав наловити риби, або пішов збирати квіти, або пішов у гості до бджіл по мед, або пішов ліпити сніговика чи кататися на лижах, або пішов згрібати пожовкле листя чи шукати гриби на суп, або пішов запускати паперового змія, або...

— Гм, — усміхнувся Івасик, — рибу тут ловити ніде, меду ще нема, сніг уже давним-давно розстав, осіннє листя з'явиться не скоро, гриби теж, з паперовими зміями Карлсон навряд чи захотів би зустрічати недільний ранок, залишаються квіти... але навіщо йому квіти?

Після сніданку Івасик із Гусеням занепокоїлися. Де ж це той Карлсон-Зникайсон? Вийшли вони його шукати. Коли чують — десь позаду них знайомий звук: «Тр-р-р-р-р-р!» Придивляються — аж то Хрущ летить і гукає:





— А кого це ви шукаєте?

— Карлсона шукаємо.

— Карлсон — це часом не той хлопець, із яким ми сьогодні до схід сонця подружилися? О! То дуже хороший хлопчина, рідко тепер зустрінеш такого уважного, доброго, чуйного, самовідданого...

Іvasик із Гусеням слухали, нашорошивши вуха, й уже думали, чи про одного й того самого Карлсона вони говорять.

— ... сина! — закінчив своє речення Хруш.

— Сина?! — запитали удвох Іvasик та Гусеня.

— Еге ж, сина. Нам би з дружиною такого! Він сам іздалекої Швеції, тож мусив вилетіти ще до схід сонця, щоб устигнути привітати свою маму з Днем



Матері. Цілий оберемок квітів їй віз — не знаю, де він умудрився таких гарних квітів нашукати. От молодчина!

— Справді молодчина! — сказав Іvasик. — Спасибі, Хрущику, спасибі!

Іvasик із Гусеням і собі подалися по квіти для своїх мам...



Зміст

Василь Марсюк. ЛАСТІВКА	3
Микола Погідний-Угорчак. ЩАСЛИВА ЗУСТРІЧ	3
Микола Вінграновський. ІДЕ КІТ ЧЕРЕЗ ЛІД...	6
Лідія Новикова. КОТИКИ.....	7
Андрій М'ястківський. ПУСТОТЛИВИЙ ДОЩІК	8
Михайло Стельмах. ВЕСНЯНИЙ ДОЩІК	9
Петро Король. НАВЕСНІ	10
Петро Осадчук. КВІТИ В ТРАВАХ.....	10
Людмила Морар. ХТО ЗНАЄ, ДЕ СОНЕЧКО?.....	11
Марія Бабка. ЗВЕСЕЛИВСЬ ГОРОБЧИК	11
Ніна Бічая. ЗЕЛЕНИЙ СКРИПАЛЬ	12
Марія Познанська. СОЛОВЕЙКО	13
Оляна Рута. ЯК ПРИЙШЛА ВЕСНА	14
Алла Косовська. ЖАЙВОРОНКИ	17
Іванна Савицька. ЩО ЦЕ?	20
Леонід Глібов. ХРИСТОС ВОСКРЕС!	21
Ігор Січовик. ЧАРІВНЕ ЯЄЧКО	22
Леонід Полтава. ВЕЛИКОДНІ ПИСАНКИ	22
Олекса Стефанович. НА ВЕЛИКДЕНЬ	23
Катерина Перелісна. ПИСАНКА	24
Леся Храплива. СВЯТА ВЕЛИКОДНІ	25
Андрій М'ястківський. ВЕЛИКДЕНЬ	26
ПАСОЧКА. З народного	28
Оляна Рута. ПИСАНКИ ТРЕБА ШАНУВАТИ	28
Марія Пономаренко. МАМИНЕ СВЯТО	33
Світлана Кузьменко. МАМИН ДЕНЬ	34
Ігор Січовик. НАЙРІДНІШЕ СЛОВО	34
Дмитро Чередниченко. ЯКА СТЕЖКА НАЙКРАЩА?.....	35
Марія Пономаренко. ПОДАРУНОК	36
Олена Плавенчук. ДЛЯ МАМИ	40
Микола Сулима. ЗМАЛЮВАТИ МАМУ	40
Олександр Дерманський. ТЕПЛИЙ ВІРШІК ДЛЯ МАМИ ...	41
Роман Завадович. ПЕТРУСЕВА МАТУСЯ	42
Василь Сухомлинський. НАЙГАРНІША МАМА	42
Оляна Рута. КУДИ Ж ЦЕ КАРЛСОН ПОЛЕТІВ?	44

Щодо придбання книг звертатися:

тел. (8-057) 751-26-35

тел./факс (8-057) 756-40-54

(8-057) 714-17-55

E-mail: belkar_54@mail.ru

Літературно-художнє видання

Серія «Веселка» заснована 2005 року

ЧАРІВНЕ ЯЄЧКО

Оповідання, вірші, загадки, казки

Для дошкільнят і дітей молодшого шкільного віку



Упорядник Чередниченко Оляна Дмитрівна

Редактор Г. В. Біляєва

Художники К. В. Самойлов, Л. В. Белякова

Коректор О. М. Кандиба

Комп'ютерна верстка В. Г. Біляєв

Підписано до друку 05.01.09.

Папір офсетний. Друк офсетний. Формат 60×90¹/₁₆.

Умовн. друк. арк. 4,25. Наклад 6000 прим.

Зам. № 9-1254.

Видавництво «Белкар-книга»

61003, м. Харків, пров. Кравцова, 15

Свідоцтво про внесення до державного реєстру
суб'єкта видавничої справи ДК № 2106 від 23.02.05.

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Гlobus»

61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11

Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.

www.globus-book.com